

bejdsanstalterne kun ere udrustede med mangelfulde Midler til at ave Personer, der ikke ville underkaste sig Anstaltens Disciplin og de med Opholdet paa denne forbundne Pligter, men efter Evne fortsætte deres Uvæsen under Anstaltsopholdet. Den Straf, som Personer af denne Natur have Agtelse for, er den legemlige Revselse, og Udsigten til denne vil formaa at holde dem fra Overfald paa Medmennesker, hvor Muligheden af en af de andre Straffe ikke vil evne det. Det er derfor denne Straf, som Regeringen ved nærværende Lovforslag, om end med stærke Begrænsninger og med megen Varsomhed i Lovforslagets enkelte Bestemmelser, foreslaar indført over for visse særdeles grove og erfaringsmæssig udbredte Raahedsforbrydelser.

Det Omraade, for hvilket man har fundet det rigtigt at foreslaa legemlig Revselse som Straf, vil fremgaa af Lovforslagets § 3. Det vil heraf ses, at Straffen kun foreslaas stillet til Domstolenes Raadighed for de allergroveste Former af Kønshedskrænkelser og Forbrydelser mod Børns Sædelighed, mod grove Voldshandlinger over for sagesløse Personer og for de ovenfor berørte Tilfælde af grovt reglementsstridigt Forhold paa Tvangsarbejdsanstalterne, udvist af de efter Lov af 11. Maj 1897 inddømte Personer. Straffens Omraade for de under Nr. 1 og 3 nævnte Tilfælde svarer ikke til nogen bestemt Passus i Straffeloven. Hvad saaledes § 168 angaar, vil Omraadet for den legemlige Revselses Anvendelighed ikke udelukkende omfatte 1ste Stykke, om Voldtægt imod uberygtet Kvinde, idet det efter Domstolenes snevre Forstaaelse af dette Begreb som kun gældende den Kvinde, der intet sædeligt Fejltrin har begaaet, utvivlsomt vilde være at drage Grænserne for den udvidede Beskyttelse for indskrænket. Ved Voldshandlingerne har man ikke fulgt den i Straffelovens Kapitel 18 anvendte, i øvrigt omtvistelige og i Lovparagrafferne lidet heldigt udtrykte Systematik i Sondringen mellem de større og de mindre Overtrædelser; men Grænsen er draget efter det rent praktiske Hensyn til Voldshandlingens Betydning for den sagesløse overfaldne. Med Hensyn til det under Nr. 4 nævnte Tilfælde følger det af Lovens Grundprincip: kun at lade legemlig Revselse blive ikendt ved Dom, at den administrative Myndighed, som i Almindelighed bestemmer Straffen for reglementariske Forseelser, maa træde tilbage for Domstolene, saa snart legemlig Revselse menes at være forskyldt ved den stedfundne Forseelse.

Med Hensyn til Lovforslagets øvrige Bestemmelser angaaende Anvendelse af legemlig Revselse skal blot følgende bemærkes:

Den Aldersgrænse nedad og opad, som ved § 1 er foreslaaet, vil formentlig findes passende; hvad særlig angaar Personer mellem 15 og 18 Aar, hjemler Straffeloven jo allerede ved sine §§ 21 og 29 Adgang til Anvendelse af Rottingslag, men det er fundet naturligt at forbeholde Domstolene indenfor dette særlige Omraade at anvende nærværende Lovs Regler.

Ved § 2 foreslaas det at henvise Fastsættelsen af Enkelthederne ved Eksekutionen til Kgl. Anordning, derunder ogsaa Bestemmelsen af Redskabets Art. Det vil formentlig være mindre heldigt straks ved Loven at give en Regel om det sidstnævnte, efter sin Natur noget af Erfaringen afhængige Punkt, hvilket ej heller for Personer over 16 Aar er sket f. Eks. ved den engelske Garotters Akt af 1863.

Lovforslagets § 5 søger at forebygge den Ulempe, at Lovens Bestemmelser, der efter deres Natur maa have en vis fakultativ Karakter, kunde efter de enkelte Dommeres personlige Opfattelse af Spørgsmaalet om legemlig Revselses Ønskelighed som Straffemiddel blive anvendt i højst uensartet Maal Landet over. Det vil formentlig erkendes, at den Anvisning, som denne Paragrafs første Stykke indeholder, danner et nogenlunde fyldestgørende Udtryk for, hvad det efter Lovens Synspunkt maa komme an paa. Ved samme Paragrafs andet Stykke henpeges der særlig paa, at Personer, der paa Grund af Beruselse opnaa den efter Straffelovens § 39 mulige Strafnedsættelse, ikke af denne Grund bør behandles som faldende udenfor den foreliggende Lovs Omraade.

En Opgave for det foreliggende Lovforslag maa det fremdeles være at løse Spørgsmaalet om Paaankeligheden af Domme, gaaende ud paa legemlig Revselse. Reglen om Straffedommes Paaankelighed efter dansk Ret er jo i store Træk, at saadanne Domme, der gaa ud paa højere Straf end Bøder, stedse kunne appelleres til Landsverretterne og ved offentlig Foranstaltning eller paa domfældtes egen Bekostning ogsaa til Højesteret, men at derimod Appel til Højesteret efter domfældtes Begæring, naar Sagen ikke angaar Tyveri, Hæleri og Bedrageri, ikke kan ske ved offentlig Foranstaltning fra Landsverretterne og de umiddelbart under Højesteret staaende københavnske Retter,